

Какъ се спасилъ отъ вълцитѣ.

Една зимна вечеръ у дома бѣха се събрали нашитѣ роднини на гощавка. Слѣдъ като се повеселиха доста, захванаха се приказки за разни случки изъ живота.

Между всичкитѣ Свѣко разказваше най-много, защото той бѣ изходилъ различни градове и далечни земи. Той разправи, какъ се спасилъ отъ вълцитѣ, когато пѣтувалъ въ Русия прѣзъ една зима.

„Когато бѣхъ на 24 години, започна той, азъ прѣкарахъ нѣколко мѣсеци въ Русия по търговската си работа. Единъ зименъ день азъ и нѣколко мои другари рѣшихме да отидемъ на шейна до едно близко село. Снѣгъ имаше до колѣнитѣ, но селото не бѣше по-далечъ отъ десетъ километра. Пѣтътъ минаваше прѣзъ една малка и гѣста гора. Избрахме шейна съ три здрави и силни коне и потеглихме. Конетѣ бѣгаха силно, и шейната леко леко се плъзгаше по мекия снѣгъ. На мръкване минавахме прѣзъ гората. Изведнажъ чухме нѣщо да бучи, като вѣтъръ. Найнапрѣдъ помислихме, че това е буря, но когато се обърнахме назадъ, останахме, като вкаменени на мѣстата си — цѣло стадо вълци ни гонѣше. Ние извадихме пищовитѣ си и почнахме да стрѣляме, ала вълцитѣ сѣ по-вече и по-вече ни приближаваха.

Най-послѣ тѣ ни заградиха отъсѣкждѣ, а патронитѣ се привършваха. Още нѣколко минути и ние щѣхме да бѣдемъ разкъсани отъ гладнитѣ звѣрове.